

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Mater et Philinna

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

[IN Thesmophotijis.] Thesmophoria, sacra Cereris, Cerealia à Latinis dicta. Ceverem enim Græci θεσμοφορον appellant, quasi legiferam: quo etiam epitheto à poetis insignitur. Virg. 4. Aen.

—mactant lectas de more bideates

Legiferæ Cereri—Ouid. 5. Metam.

Prima dedit leges: Cereris sunt omnia munus.
eo die captivi soluebantur vinculis. Hermog.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ
Φίλινα.

MATER ET
Philinna.

MATER.

Μανυς, ὡς Φίλινα, ἢ τί ἐπαθόν ἐν ὄξυμποσίῳ χθεις, ἢ κε γὰρ ἐμὲ Δίφιλῳ ἔαθε λακρύων, καὶ διηγέσατό μοι, ἃ ἐπαθον ὑπὸ σοῦ. μεμθύσασα γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μίσησον ἀνασάσαν ὀργήσασα, αὐτῇ δὲ κἀκούοντῳ, καὶ μετὰ τούτοις, φιλήσασα Λαμπριάμ τὸν ἐταῦρον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἐχρήπη ἐν σοι καταλιπούσασα αὐτόν, ἀπληθῆρ πρὸς τὸν Λαμπριάμ, καὶ περιβαλῆν ἐκάνορ· ἐαυτὰρ δὲ ἀρπυγίεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀπ' ἐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμα, συνεικάσθαι, ἡεc fierant. Sed neque noctu opinor concubivisti cum eo,

Nsarane fuisti, Philinna, aut quid tibi accidit tandem in conivio heri? Venit enim ad me Diphilus manè laethrumans, & narrauit mihi ea quæ indignè à te passus fuerit. Ebriam enim fuisse te, & in medium progressam saltasse ait, ipso prohibente, postea autem etiam osculatam fuisse Lampriam sodalem suum: ac postquam succensuerit tibi, relicto ipso ad Lampriam transiisse, illumq; amplexatam esse. Scse verò disperisise cum Bbbb 3 relicto

καταλιπῶσα δὲ λακρύνουσα,
 μόνῃ, ἐπὶ τῷ πλησίον σπιμυ-
 δος κατέκεισο ἄδουσα, καὶ λυ-
 πῶσα ἰκάνουσα. Πι τὰ γὰρ αὐτῆς
 σοι, ὦ μήτηρ, εἰ διηγύσατο· οὐ
 γὰρ ἄν σωηζόρουσεν αὐτῶ, ὡς
 θεῖσ' ἔχοντι, ὅς ἐμὲ γὰρ ἀφ' ἑ-
 μῶς, ἰκονολογῶσα Θαΐδι, τῇ
 Λαμπρίῳ ἑταίρῃ, μηδὲ πω ἑ-
 κένῃ παρόντος. ἡ δὲ χαν-
 πιάουσα ἑδ' ἐμὲ καὶ διηγύ-
 σα αὐτῶ, οἷα ποιεῖ, τῷ ὄντι
 ἄκρῳ ἰφ' ἀψάμῃ, ἀνακλά-
 σασ' ἑμὲ χεῖρα τ' Θαΐδος, ἰφί-
 ζησον ἕτω πλεονῶς, ὡς ἐμὲ
 λισ ἀπίσπασε τὰ χεῖρα. ἔτ' ἐ-
 ζῶ μὲν ἰδ' ἀκρύνουσα, ὅ δ' ἐξέλα,
 καὶ πῶς τὴν Θαΐδα πομπὰ πῶς
 τὸ δὲ ἔλαξε, κατ' ἐμὲ ἀγαθῶ.
 καὶ ἡ Θαΐς ἐμὲ δία, βλέπουσα
 πῶς ἐμὲ. ὡς δὲ πετόντα ἦ.
 φουδὸ τ' Λαμπρίαν, καὶ ἰκορέ-
 ωυσάν ποτε φιλοῦντος ἀπῆ-
 λος· ἐξὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν
 κατακλιθῶ, ὡς μὴ καὶ τῶ πῶ.
 φασίλοιο ὕστερον, ἡ Θαΐς δὲ
 ἀνασῶσα, ἀρχήσασθ' πρώτη,
 ἀπ' ἑμὲ

relictio autem lachrumante
 sola in proximo grabatulo
 iacuisi, cantillans, atq; agrè
 faciens illi. PHIL. At ea
 quæ ipse fecit, mater, haud-
 quaquam narrauit tibi: neq;
 enim parrucinareris ipsi, con-
 tumelioso ad eò existenti, qui
 me quidem dimissa, sermo-
 nes subinde conferebat cum
 Thaide Lampriae amica, cum
 illa nodum adesset. Postquàm
 autem videbat indignè ferre
 me atq; ego nuu admone-
 bam hominem eorum quæ
 faciebat, ille summa auricu-
 la apprehensem, & ceruice
 ad se reclinatam Thaidem
 etiam osculatus est, ita im-
 presso ore, ut vix inde labia
 retraheret. Proinde ego
 quidem lachrumabar, ille
 verò ridebat, ac Thaidis
 multa in aurem clam sursur-
 rabat, de me videlicet. Et
 Thais quoq; ad me aspiciens,
 subridebat. Vbi autem ad-
 uenire Lampriam animad-
 uertebant, ac tandem mutuis osculationibus explerunt sese:
 ego quidem cum ipso tamen ac cubui, ut ne in posterum etiam
 hoc causari posset. Thais autem exurgens, saluam prima,
 nudatis

ἔστυμνῶσα ἑπιπολὺ τὰ σφν.
 ρὰ, ἄς μόνῃ λαλᾷ ἔχουσα καὶ
 παθὴ ἰπαύσατο, ὁ Λαμπρίας
 μὴ ἰοίσα, ἢ ἔπειρ ἔδην, Δίφι-
 λος δ' ὑπερπίνει τὸ ὠρυθμορ
 καὶ τὸ λιχορυγμῶσιν, καὶ ὅτι
 εὐπὲς τῶν κισάραρ ὀπὸς, καὶ
 τὸ σφνρὸν, ἄς καλὸν, ἢ ἄνα
 μνεία, καθάπερ τῶν Καλά-
 μιδος Σωσάνδραρ ἰπουρῶν
 ἀπὸ ἕξι Θαΐδα, λὺ καὶ σὺ οἶ-
 θεα σφνσορμῶσιν ἡμῖν, οἷά ἐ-
 σι. Θαΐς δ' οἷα δ' ἴσκα ψν ὄ-
 θύς ἐς ἐμὲ, ἃ γὰρ τις, ἔφην, μὴ
 ἄσκηῶνται κατὰ ἔχουσα τὰ
 σφίλη, ὁρκήσεται ἢ ὡτὶ ἔξασ-
 θασᾶσα, τί ἄν λίζοιμι, ὦ μῦθ
 τρ' ἀνέστω γὰρ καὶ ὠρχησά-
 μιν. τί γὰρ ἴδα ποιῆν, ἀνα-
 σκίδη, ἢ ἰπαυθᾶν τὸ σφῶμ
 μα, ἢ τῶν Θαΐδα ἔστυραν-
 σῆν τὸ σφνπόσιον; Μῦ. φι-
 λοτιμὸσθον μῦ, ὦ ὄνατρ. ὁ δ'
 φροσίζῃν γὰρ ἐχλῶ, λίζε δ' ὄ-
 μως τὰ μὲτὰ ταῦτα. Φί. οἱ μῦ
 ὄν ἀποὶ ἑπῆσιν, ὁ Δίφιλος δ'
 silentia scomma illud tacite confiteri? ac Thaidem permit-
 tere ita in conuiuio regnare? MAT. Aemulatio quidem ista
 dem, filia, grauior paulo fuit. Nam ne curare quidem ista
 sportebat: sed tamen dic que post hac consecuta sunt.
 PHIL. Cateri quidem igitur laudabant, Diphilus autem

nudatis in multum usque talis,
 ferinde ac si sola pulchros
 eos haberet: ac postquam
 d. s. i. Lamprias quidem ta-
 cebat, neque quicquam ver-
 bis addidit: Diphilus autem
 supra modum laudabat con-
 cinnitatem, ac gestus equa-
 bilitatem, eo quod in nullo
 adeo defecisset, quodque opte
 ad citharā & motus & plan-
 ta respondissent, & alia infi-
 nita, perinde ac si Calamidis
 Sotandram laudaret, & non
 Thaidem, quam tu quoque sa-
 tis nosti, cū nobiscum laua-
 ret nuper, qualis sit. Ipsa au-
 tem Thais qualia in me sta-
 tim probrose dixit. Si quam
 enim, inquit, non pudeat gra-
 cilium crurum quæ habet,
 exurgens saliet etiam ipsa.
 Hic tibi quid dicam, mater?
 surrexi equidem, atque salta-
 ui Quid enim facere conue-
 niebat? perferre scilicet, &
 solus,

μόνῳ ὕψιστον καθ' ἑαυτὴν ἔ-
 αντή, ἰς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλε-
 πων, ἄχρι δὲ καμῖσα ἵπων
 σάμῳ. Μὴ τὸ φιλήσασα δὲ τὸν
 Λαμπρίαρ ἀληθὲς ἴδω, καὶ τὸ
 μεταβάσασιν περιπαλέωδι αὐ-
 τῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι ἔστ' αὐ-
 τὰ συγγνώμης ἄξια. Φί. ἀνε-
 τιλυπῆρ ἰδοῦμένῳ αὐτόν.
 Μή. ἔτα οὐδὲ σαρκάσασθαι
 ἀπὸ τῆς ἰδέας, ἐκείνου διακρύ-
 οντος, οὐκ ἀσάνη, ὃ θύγατερ,
 ὅτι πλωχάϊ ἴσῳ, οὐδὲ μίμνη-
 σαι, ὅσα παρ' αὐτὸ ἰλάσθῳ,
 ἢ οἷον δὲ τὸν πῆρσοι χαμῶ-
 να διηγάσῳ ἄρ, ἢ μὴ τὸ ἴ-
 μῳ ἢ Ἀφροδίτῃ ἔπιμψι.
 Φί. τί οὖν ἀνέχομαι ὅσα τοῦ-
 το, ὑβείσομίνη ἢ αὐτῆ; Μή.
 ὄρξιον μῶ, μὴ ἀνθύβεισε δὲ
 ἄκ οἶδα, ὅτι ὑδρῖσῳ ποῦ-
 ονται οἱ ἔρῳντες, ἢ ἰπιτιμῶ-
 σιν ἰαυδῶις, σὺ δὲ πάνυ χαλε-
 πῆ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γιγνῆ-
 σαι καὶ ὄρα, μὴ κατὰ τὴν πα-
 ροίμιαρ, ἀπὸ ῥύξῳ ῳάνη
 τάνουσαι τὸ καλῶ-

διον.

oburgant? Tu verò omnino difficilis semper erga hominem
 fuisti. Ac vide, ne iuxta proverbum, funiculum nimis inten-
 dendo, abrumpanus aliquando.

solus, supinus in tergū iacens,
 ad lacunar sursum aspiciet
 bat scilicet, donec saliendo
 defessa ego quievi. MAT.
 Quid autē quod Lampriam
 osculata esse diceris, verum-
 ne istud fuit? quid taces? Non
 enim hoc quoq; venia dignū
 est. PH. Atqui vicissim illi
 agrē facere volebam. MA.
 Deinde neq; concubuisti omnia
 cum illo, sed etiam canillā.
 sti lachrumante illo. Annōn
 intelligis filia, quod mendi-
 ca atq; mopes sumus? neque
 meministi quā multa ab il-
 lo accepimus, aut quo pacto
 superiore hyeme viuendum
 nobis fuisset, nisi hunc nobis
 ipsa adeo Venus obuisset?
 PHI. Quid tum igitur? an
 ob id tolerarem hæc, & con-
 tumelia ab ipso afficerer?
 MAT. Irascere quidem, ne
 autem vicissim contumelio-
 sa fueris. An nescis quod con-
 tumelia affecti amatores, a-
 mare desinunt, & se ipsos

MEAIT.